

Beslutningsforslag nr. B 18. Fremsat den 12. november 1992 af Mimi Jakobsen (CD), Duetoft (CD), Charlotte Enevoldsen (CD) og Bente Juncker (CD)

Forslag til folketingsbeslutning om aktivering af erhvervspassive

Folketinget pålægger regeringen senest den 15. februar 1993 at fremsætte lovforslag om en toårig forsøgsordning, der sikrer, at modtagere af arbejdsløshedsdagpenge, førtidspension og kontanthjælp i alderen 26 til 60 år får mulighed for at indgå en arbejdsaftale under følgende betingelser:

- En arbejdstager skal have været ledig i mindst seks måneder for at blive omfattet af ordningen.
- Der kan årligt tjenes op til 25.000 kr. uden konsekvenser for den pågældendes overførselsindkomst og sociale ydelser.
- Der betales 50 pct. skat af indkomst tjent under denne ordning.
- Løn og arbejdsvilkår aftales individuelt på den enkelte arbejdsplads uden at være bundet af aftaler og regler på det ordinære arbejdsmarked.
- Arbejdsaftalen giver ikke mulighed for optjening af dagpengere, ATP og feriepenge, og der opkræves ikke bidrag til AUD.
- Arbejdsaftaler omfattet af ordningen kan af lønmodtageren opsiges uden varsel. Modtagere af arbejdsløshedsdagpenge og kontanthjælp der omfattes af ordningen betragtes som stående uændret til rådighed i forhold til arbejdsmarkedet.
- Ved ansættelse i erhvervsvirksomheder kan en arbejdsgiver kun indgå en arbejdsaftale efter denne ordning for hver påbegyndt ti ansatte i virksomheden.

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

Til grund for forslaget ligger en erkendelse af, at en situation med fuld beskæftigelse eller blot et »naturligt« ledighedsniveau på omkring 5 procent ikke er nært forestående. En følge heraf er, at store grupper i det danske samfund hindres i at yde blot en beskeden indsats til egen forsørgelse og er henvist til at leve af en passiv overførselsindkomst. Denne kendsgerning medfører så store problemer af psykisk og social art, at Centrum-Demokraterne har fundet det nødvendigt at gå utraditionelle veje.

Der sigtes specielt mod de grupper, der har særlig vanskeligt ved at opnå tilknytning til arbejdsmarkedet pga. sociale eller helbredsmæssige handicap. Det »normale« arbejdsmarked rummer kun få muligheder for dem, der ikke kan klare et fuldtidsjob til overenskomstløn.

Man har i årevis påstået, at der findes en mængde arbejde i vort samfund, som ikke bliver udført, fordi det ikke kan passes ind i almindelige stillingsbetegnelser eller ansættelsesforhold. Det kan skyldes, at det er arbejde, som ikke strækker sig over hele året, og/eller som ikke kan bære en normal løn. Der tænkes her bl.a. på serviceopgaver i private eller offentlige virksomheder og i private hjem f.eks. telefonpasning, frugt- og bærplukning, sommerferie-, jule- og udsalgjob m.v.

Det er forslagsstillernes tanke, at ordningen skal gøres så gennemskuelig og administrativt enkel og dermed så attraktiv for både arbejdstager og arbejds-

giver som muligt. For arbejdstageren bliver det enkelt at overskue konsekvenserne af en arbejdsaftale efter ordningen, idet der ikke opstår samspilsproblemer mellem indtægter optjent under ordningen og overførselsindkomst samt sociale ydelser. Da der ikke optjenes dagpenge, feriepenge eller ATP m.v., knytter arbejdsgiverens administrationsforpligtelse sig alene til indeholdelse og indbetaling af 50 pct. skat, overholdelse af det tilladte antal ansatte efter ordningen og kontrol med, hvornår maksimumsbeløbet er optjent.

For den omfattede personkreds opstår der med ordningen et økonomisk incitament til selv at forsøge at opnå en tilknytning til arbejdsmarkedet og dermed også blive bedre rustet til eventuel ansættelse på almindelige vilkår på et senere tidspunkt. Det vil blive muligt at oppebære en vis løn, uden at det påvirker overførselsindkomst og sociale ydelser.

Forslagsstillerne er opmærksomme på, at ordningen kan give risiko for »omgåelse«, og det er derfor foreslået, at man først kan blive omfattet efter en ledighedsperiode på seks måneder. Risikoen forekommer dog ikke at være særlig stor, idet arbejde i dag er så attraktivt, at der næppe vil være mange, der lader sig friste til at forlade et fast job til fordel for dagpenge og en lille ekstraintægt efter et halvt års ledighed.

Et andet risikomoment er fortrængning på arbejdsmarkedet. Derfor foreslås det, at en erhvervsvirksomhed højst må indgå én aftale efter ordningen for hver påbegyndt ti ansatte i virksomheden.